

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **Karlovarská krajská nemocnice a.s.**, IČO: 26365804,
sídlem Bezručova 1190/19, Karlovy Vary
zastoupené Mgr. Jáchymem Petříkem, advokátem,
sídlem Plzeňská 3350/18, Praha 5

proti

žalovaným: 1. **Centrum pro regionální rozvoj České republiky**, IČO: 04095316
sídlem U nákladového nádraží 3144/4, Praha 3,
2. **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných spočívajícím v nevyplacení
dotačních prostředků ve výši 6 000 052,08 Kč

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobkyně žalobou podanou dne 8. 9. 2020 a upravenou dne 5. 10. 2020 brojí proti nezákonnému zásahu žalovaných, který spatřuje v tom, že žalovaní v rámci administrace projektu reg. č. CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_044/0005207 označeného

„Modernizace provozního informačního systému KKN“ (dále jen „**Projekt**“) realizovaného z operačního programu s názvem „Integrovaný regionální operační program“ (dále též „**IROP**“), neproplatili žalobkyni dotační prostředky ve výši 6 000 052,08 Kč.

2. Žalobkyně se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud určil, že „*postup obou žalovaných vyjádřený v Odpovědi žalovaného č. 1 na Žádost o přehodnocení stanoviska ředitelky odboru IROP pro Jihočeský kraj, č.j. CENT 10602/2020, ze dne 8. 7. 2020, v jehož důsledku nebyla žalobci proplacena nevyčerpaná částka dotace ve výši 6.000.052,08 Kč, je nezákonným zásahem*“. Současně navrhuje, aby soud žalovaným zakázal zadržovat nevyčerpanou částku dotace ve výši 6 000 052,08 Kč a přikázal jim uvedenou částku proplatit.

II. Původní žaloba

3. Žalobkyně se původně podanou žalobou domáhala zrušení přípisu Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále též „**CRR**“ či „**žalovaný 1**“) ze dne 8. 7. 2020, čj. CENT 10602/2020, označeného jako „Odpověď na Žádost o přehodnocení stanoviska ředitelky odboru IROP pro Jihočeský kraj“, který považovala za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. v materiálním smyslu (dále též „**Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020**“).
4. V podané žalobě uvedla, že Přípisem CRR ze dne 8. 7. 2020 bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyni nebude proplacena nevyčerpaná částka dotace ve výši 6 000 052,08 Kč.
5. Ke splnění podmínky dle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobkyně odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 6 Afs 2/2016, s tím, že pokud se příjemce dotace řídí příslušnými pravidly pro poskytnutí dotace a využije právo podání „interního opravného prostředku“ (např. námitek) stanoveného v těchto pravidlech, nemůže tento postup sám o sobě způsobit zmeškání lhůty pro podání správní žaloby. Přitom zdůraznila, že dne 12. 6. 2020 odeslala CRR podání nazvané „Žádost o přehodnocení stanoviska ředitelky odboru IROP pro Jihočeský kraj“, a to v souladu s kapitolou 21 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, verze 1.13 – Námítky a stížnosti. Využila tedy interního opravného prostředku proti sdělení ředitelky odboru IROP Centra pro Regionální rozvoj pro Jihočeský kraj ze dne 29. 4. 2020, jež bylo odesláno žalobkyni e-mailem na e-mailové adresy xyz@kkn.cz a zyx@kkn.cz (dále jen „**Sdělení ředitelky odboru IROP CRR**“), tedy kontaktním osobám žalobkyně ve věci řešeného Projektu. Na základě výše uvedeného měla za to, že okamžikem, od kterého počala běžet lhůta k podání správní žaloby, je okamžik doručení napadeného rozhodnutí v materiálním smyslu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020, kterým byl den 9. 7. 2020.
6. Žalobkyně trvala na tom, že Přípisem CRR ze dne 8. 7. 2020 byla zkrácena na svých právech, neboť rozhodnutí o nemožnosti vyčerpat částku dotace má negativní dopady do její právní sféry, závazně zasahuje do práv a povinností příjemce dotace, a naplňuje tak materiální stránku rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Za pasivně věcně legitimovaného přitom označila CRR s tím, že o nemožnosti vyčerpat částku dotace ve výši 6 000 052,08 Kč rozhodlo právě CRR, byť poskytovatelem dotace je Ministerstvo pro místní rozvoj (dále též „**žalovaný 2**“).
7. Žalobkyně v rámci popisu skutkového stavu věci a identifikace vytýkaných vad Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020 mj. popsala, že Projekt byl původně koncipován jako jedno-etapový s tím, že ke změně etapizace došlo na základě žádosti žalovaného 1 ze dne 20. 4. 2018. Došlo tak k rozdělení Projektu na dvě etapy (důvodem mělo být zrychlení čerpání prostředků z Evropské unie). Projekt tedy dle žalobkyně obsahoval dvě žádosti o platbu (dále též „**ŽoP**“), které byly tvořeny na základě konzultací s projektovou manažerkou.

Žalobkyně rovněž poukázala na celkem 8 podaných žádostí o změnu (dále též „ŽoZ“), přičemž za nejpodstatnější považovala poslední žádost s tím, že „*tato žádost byla vrácena z toho důvodu, že není navázán finanční plán na etapy a muselo dojít k ponížení částky u faktury za dodávku obrazovek od společnosti Autocont a.s.*“. Žalobkyně zdůraznila, že původně požadovala proplatit v první etapě částku ve výši 28 855 335,93 Kč, nicméně po instrukci ze strany žalovaného 1 byla nucena ponížít částku do výše 21 796 541 Kč s tím, že rozdíl mezi těmito částkami bude proplacen v rámci žádosti o platbu v druhé etapě. Následně v druhé etapě pak žalobkyně podala žádost o platbu ve výši 11 785 650,47 Kč, aniž by k této částce přičetla ještě rozdíl, který vznikl v důsledku ponížení požadované částky k proplacení v rámci žádosti o platbu za první etapu projektu. Dne 18. 2. 2020 pak žalobkyně obdržela depeši od žalovaného, ve které byla vyrozuměna o nesouladu v částkách společnosti SOFTWAREUM s.r.o., a to napříč projekty i etapami tohoto Projektu. Žalobkyně přitom zdůraznila, že „*součástí této výzvy k doplnění žádosti o platbu však není na žádném místě upozornění na nevyčerpanou částku z první etapy*“. Poukázala na to, že po požadovaných úpravách byla proplacena žádost o platbu za druhou etapu pouze ve výši 11 785 650,47 Kč.

8. Žalobkyně v návaznosti na uvedené konstatovala, že Sdělením ředitelky odboru IROP CRR byla informována o tom, že nevyčerpanou částku dotace již nelze proplatit, jelikož po proplacení závěrečné žádosti o platbu dne 15. 4. 2020 je již projekt ve stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*. V souladu s kapitolou 21 (Námítky a stížnosti) Obecných pravidel pro žadatele a příjemce IROP, vydání 1.13, platnost od 15. 10. 2019 (dále jen „**Obecná pravidla**“) pak využila interního opravného prostředku, a požádala CRR o přezkum Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, přičemž Přípisem CRR ze dne 8. 7. 2020 byla informována o tom, že již není možné nevyčerpanou částku dotace jakkoliv proplatit.
9. Žalobkyně posléze poukazovala na vytýkané vady Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020, který v souladu s dříve uvedeným považovala za nezákonné rozhodnutí správního orgánu.

III. Procesní postup soudu

10. Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 9. 2020, čj. 18 A 54/2020 - 21, žalobkyni vyzval, aby podanou žalobu upravila na žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného podle § 82 a násl. s. ř. s. s tím, že označí žalovaného, tedy orgán, který podle žalobních tvrzení provedl zásah, specifikuje, v jakém konkrétním postupu či úkonu žalovaného takový nezákonný zásah spatřuje, a odpovídajícím způsobem upraví rovněž návrh výroku rozsudku.
11. Soud po předběžném prostudování věci dospěl z důvodů popsanych v předmětném usnesení, na jehož obsah na tomto místě pro větší stručnost odkazuje, k závěru, že žalobkyni napadený úkon, tedy Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž by žalobkyně mohla přípustně brojit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Poukazoval na to, že se v posuzované věci nejednalo o případ, kdy by poskytovatel dotace příjemci dotačních prostředků opatřením nevyplatil dotační prostředky proto, že by se důvodně domníval, že příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta, nýbrž o případ, kdy žalovaný 1 jako zprostředkující subjekt (srov. dále) žalobkyni sdělil, že jí požadované dotační prostředky nelze proplatit proto, že již byl Projekt finančně ukončen, tj. že pro proplacení požadovaných finančních prostředků nejsou dány jiné podmínky. Proto dle soudu nebylo lze postupovat podle judikatorních závěrů vztahujících se k aplikaci § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**rozpočtová pravidla**“).

Původně podanou žalobou napadený Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020 pak soud považoval toliko za vyřízení v dotačních pravidlech předvídaného „interního“ prostředku obrany, nikoli rozhodnutí o opravném prostředku, s nímž právní úprava podle přesvědčení soudu pro daný okruh situací v souladu s dříve uvedeným nepočítá. Ve světle přiměřeného použití závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, čj. 4 Afs 60/2017 - 40, tak měl soud za to, že úkon CRR, jímž byly vypořádány námitky podané žalobkyní proti Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, není možné považovat za rozhodnutí o opravném prostředku, a tedy ani za správní rozhodnutí vůbec, a žaloba proti Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020 by tak musela být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

12. Soud nicméně poukázal na judikatorní závěry akcentující ve vztahu k dotačním sporům otázku zajištění přístupu k soudu, a to v souvislosti s širokou poučovací povinností soudů se zřetelem k nejistotě účastníků řízení plynoucí z nedostatečné právní úpravy (co do volby odpovídajícího žalobního typu). Se zřetelem k tomu, že soud nepovažoval za vyloučené, že by mohla žalobkyně proti neproplacení části dotačních prostředků brojit jiným žalobním typem, konkrétně žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, přistoupil proto i s přihlédnutím k závěrům vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, akcentujícím zákaz tzv. překvapivých rozhodnutí (a to i s ohledem na obtíže spojené se správnou volbou konkrétního žalobního typu), k vydání předmětného usnesení, kterým žalobkyni umožnil, aby podanou žalobu upravila na jiný žalobní typ tak, aby její žalobní argumentace brojící proti nevyplacení dotace mohla být věcně posouzena.

IV. Žalobní argumentace po poučení soudem

13. Žalobkyně v reakci na poučení obsažené v usnesení soudu ze dne 17. 9. 2020, čj. 18 A 54/2020 - 21, upravila žalobu podáním ze dne 5. 10. 2020 na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných. Nezákonný zásah spatřovala ve skutečnosti, že žalovaní žalobkyni neproplatili nevyčerpanou částku dotace v uvedené výši. Tvrdila, že se o tomto nezákonném zásahu dozvěděla dne 9. 7. 2020, kdy jí byla informace o konečném nevyplacení nevyčerpané částky dotace oznámena přípisem žalovaného 1, a podanou žalobu považovala za včasnou.
14. Žalobkyně odkázala na vyličení rozhodujících skutečností a označené důkazy, které uvedla v podané správní žalobě.
15. Nezákonnost postupu žalovaných spatřovala žalobkyně v tom, že žalovaní nesprávně právně posoudili otázku zavinění neproplacení částky dotace ve výši 6 000 052,08 Kč, a s tím spojenou nemožnost částku dotace proplatit i přesto, že je projekt finančně ukončen. Byla přesvědčena, že k neproplacení dotace došlo zejména zaviněním na straně žalovaného 1.
16. Žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného 1, že nevyčerpanou částku dotace již nelze proplatit, jelikož po proplacení závěrečné žádosti o platbu dne 15. 4. 2020 je již Projekt ve stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*. Dle žalobkyně se jedná toliko o stav projektu v systému obou žalovaných, který lze ze stavu PP41 *Projekt finančně ukončen* vrátit do stavu, ve kterém lze částku dotace dočerpat, a to velice snadno. Uvedené tvrzení dokládala otiskem obrazovky jiného projektu, kde žalovaný 1 změnil stav projektu ze stavu „Žádost o podporu splnila podmínky přijatelnosti a formálních náležitostí“ do stavu „Žádost o podporu nesplnila podmínky přijatelnosti a formálních náležitostí“.

17. Žalobkyně dále namítala, že z Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020 dovozuje, že v případě, že by oba žalovaní vnímali skutečnost, že nevyčerpání dotace ve výši 6.000.052,08 Kč se stalo v důsledku pochybení na jejich straně, byl by jejich závěr ohledně možnosti vyčerpání dotace jiný. Žalobkyně přitom nesouhlasila s tím, že nevyčerpání dotace nastalo v důsledku jejího opomenutí. Podle žalobkyně to byl naopak zejména žalovaný 1, který svými nestandardními pokyny způsobil, že žalobkyně nevyčerpala celou částku dotace. K tomu žalobkyně konstatovala, že žalovaný 1 je, coby zprostředkující subjekt na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy o výkonu některých úkolů řídicího orgánu zprostředkujícím subjektem v rámci implementace Integrovaného regionálního operačního programu ze dne 28. 12. 2017 (dále jen „**Veřejnoprávní smlouva ze dne 28. 12. 2017**“), konkrétně dle jejího čl. IV odst. 4.2, mimo jiné zavázán k tomu, zajišťovat v rámci souvisejících administrativních postupů pro IROP kontakt se žadateli o podporu a příjemci podpory a poskytovat jim informace. S poukazem na znění části 18.5 Obecných pravidel přitom žalobkyně namítala, že jí nebyla ze strany žalovaného 1 poskytnuta informace, a ani nebyla vyzvána k doplnění nedostatku spočívajícího v tom, že neuplatňuje rozdíl vzniklý snížením částky požadované původně v žádosti o platbu z první etapy. Žalovaný, resp. jeho pracovníci, přitom podle žalobkyně museli vědět, že v rámci žádosti o platbu hodlala uplatnit i zbývající částku 6.000.052,08 Kč. Podle žalobkyně bylo povinností žalovaného 1 ji vyzvat či se alespoň dotázat, zdali bude, či nebude v žádosti o platbu za druhou etapu projektu uplatňovat v první etapě poníženou částku.
18. Uvedená povinnost přitom podle žalobkyně vyplývá rovněž z povinnosti dodržovat principy dobré správy definované veřejným ochráncem práv, jakožto souhrn požadavků kladených navíc nad rámec zákona na provádění správy věcí veřejných. Oba žalovaní musí být podle žalobkyně principy dobré správy vázáni. Oba žalovaní tak měli v rámci principů dobré správy, minimálně dle principů součinnosti a vstřícnosti, žalobkyni dle jejího přesvědčení vyzvat k doplnění žádosti o platbu, anebo minimálně se dotázat, byť i neformálně, zdali hodlá uplatnit i nedoplatek 6.000.052,08 Kč z minulé žádosti o platbu.
19. Jelikož tak žalovaný 1 neučinil a žalovaný 2 tento postup zjevně aprobejuje, jsou to dle žalobkyně oba žalovaní, kdo porušili své povinnosti, v důsledku kterých došlo k nezákonnému zásahu spočívajícímu v neproplacení uvedené částky, kdy žalobkyně vlivem vynucené etapizace Projektu, nejednoznačně definované ustanovením kapitoly 16.5 Obecných pravidel týkajících se změn v projektu a zavádějícímu jednání a informacím ze strany žalovaného 1 nemohla jednoznačně dovodit povinnosti a postupy týkající se převodu finančních prostředků mezi etapami.

V. Vyjádření žalovaných

20. Žalovaný 1 ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 12. 2020 i žalovaný 2 v jeho vyjádření ze dne 14. 12. 2020 navrhovali, aby byla podaná žaloba zamítnuta, pokud nebude odmítnuta pro opožděnost. Se zřetelem k identickému obsahu obou vyjádření (žalovaný 2 výslovně upozornil, že jeho vyjádření bylo koncipováno společně s žalovaným 1) soud obsah těchto vyjádření reprodukuje souhrnně. Současně předložili ke svým tvrzením řadu důkazních návrhů.
21. K námitce, že žalovaní porušili svou povinnost vyzvat žalobkyni k nápravě, přičemž kdyby tak učinili, žalobkyně by si finanční částku uplatnila řádně a včas v plné výši, žalovaní uvedli, že žalobkyně rozdělila původně jedno-etapový projekt k požadavku CRR do dvou etap (důvodem byla potřeba obou žalovaných, aby finanční prostředky programu IROP byly čerpány, přičemž s obdobnou žádostí se CRR obrátilo na velké množství

příjemců). Rozdělení Projektu do dvou etap současně dávalo podle žalovaných žalobkyni možnost rovnoměrného čerpání finančních prostředků při jeho realizaci (která se následně z důvodů na straně žalobkyně prodlužovala). Rozdělením Projektu do dvou etap došlo zároveň ke změně finančního plánu, který dle žalovaných nemohl být v souladu se zněním kap. 18. 1 Obecných pravidel překročen. Žalobkyně tedy podle žalovaných navázala svůj finanční plán na dvě etapy, přičemž v takové situaci platí, že v jedné finanční etapě není možné uplatnit vyšší částku, než která byla uvedena ve finančním plánu.

22. Žalovaní konstatovali, že žalobkyně byla ze strany CRR v rámci depeše s názvem „1. Výzva k doplnění ŽoP a ZoR za 1. etapu – formální náležitosti“ ze dne 2. 4. 2019 výslovně upozorněna na skutečnost, že v ŽoP č. 1 nemůže uplatnit veškeré požadované způsobilé výdaje, a musí část výdajů, o které je finanční plán etapy překročen, převést do etapy další, resp. do ŽoP č. 2. Poukázali přitom na to, že žalobkyně v ŽoP č. 1 uplatňovala částku 28 855 335,39 Kč, ačkoli finanční plán navázaný na první etapu projektu byl ve výši 21 796 541 Kč. Kromě jiného upozornili, že CRR vyzývalo opakovaně v rámci administrace ŽoP č. 1 žalobkyni k doložení potřebných podkladů i k nápravě formálních náležitostí žádosti o platbu, přičemž žalobkyně opakovaně žádala o prodloužení termínu pro splnění těchto výzev. Dne 15. 5. 2019 nadto žalobkyně podala další žádost o změnu, tentokrát č. 8, jejímž předmětem však nebyl přesun finančních prostředků z první etapy projektu do druhé etapy projektu, jak se snažila žalobkyně podle žalovaných tvrdit. Předmětem ŽoZ č. 8 bylo podle žalovaných využití úspory z jedné z realizovaných veřejných zakázek (schválena 20. 5. 2019).
23. Podle žalovaných pak žalobkyně v ŽoP č. 2, jež byla schválena dne 25. 3. 2020 a proplacena, neuplatnila předmětných 6 000 052,08 Kč, tj. rozdíl mezi částkou požadovanou původně v ŽoP č. 1 a částkou, již disponoval finanční plán pro první etapu, a tyto prostředky vůbec nepožadovala. Žalobkyně tak podle žalovaných obdržela všechny finanční prostředky, o které v žádostech o platbu řádně požádala. V návaznosti na proplacení závěrečné žádosti o platbu byl přitom projekt ze strany poskytovatele dotace dne 1. 4. 2020 finančně ukončen.
24. Z uvedeného je dle žalovaných zřejmé, že po celou dobu administrace Projektu bylo CRR žalobkyni nápomocno a připraveno pomáhat; přestože byl její postup zejména v rámci ŽoP č. 1 značně nekoncentrovaný, po celou dobu vycházelo žalobkyni vstříc, o všem ji včas a řádně informovalo, a tudíž nelze jakkoliv zpochybňovat naplnění principu dobré správy.
25. Z ustanovení kapitoly 18.5 Obecných pravidel pak podle žalovaných neplyne, že by CRR mělo kontrolovat, zda příjemce uplatnil veškeré výdaje, které chtěl v projektu požadovat (kontroluje pouze již předložené výdaje, což také v tomto případě podle žalovaných jednoznačně učinilo). Řádné předložení všech vynaložených výdajů v příslušné žádosti o platbu je tak dle žalovaných čistě v odpovědnosti příjemce dotace. Podle žalovaných tedy bylo povinností žalobkyně, aby řádně uplatňovala své požadavky, přičemž je těžko představitelné, že by CRR kontrolovalo u každého příjemce, zda si v žádosti o platbu uplatnil požadovaný objem finančních prostředků. Žalovaní poukázali na to, že velmi často dochází k situaci, že si příjemci v žádostech o platbu nárokují nižší částky, než jsou uvedené ve schváleném finančním plánu, jelikož dochází k úsporám v rámci zadávání veřejných zakázek.
26. Žalovaní uzavřeli, že žalobkyně byla prokazatelně upozorněna, aby požadované výdaje uplatnila v další žádosti o platbu, neboť ŽoP č. 1 již byla finančně naplněna dle finančního

plánu nastaveného žalobkyní, a nebylo proto možné výdaje převyšující tento finanční plán uplatnit. Pokud žalobkyně tyto výdaje ze své vlastní vůle v ŽoP č. 2 neuplatnila, toto pochybení nelze dávat dle žalovaných k jejich tíži; k nezákonnému zásahu tak podle žalovaných nemohlo dojít.

27. Žalovaní kromě uvedeného namítali, že žaloba byla podána opožděně. Dle žalovaných žalobkyni nic nebránilo, aby podala žalobu ve dvouměsíční subjektivní lhůtě od údajného neoprávněného zadržení finančních prostředků.
28. Žalovaný 2 ve svém vyjádření nad rámec uvedeného konstatoval, že se necítí být pasivně věcně legitimován, neboť sám ve věci neprováděl žádné úkony, jež by mohly vést či aktivně vedly k tvrzenému nezákonnému zásahu.

VI. Výzva soudu žalovaným

29. Přípisem ze dne 28. 1. 2021 vyzval soud oba žalované, aby ve lhůtě 2 týdnů sdělili, zda ve věci došlo ke změně rozhodných skutkových okolností ohledně vyplacení části dotačních prostředků požadovaných žalobkyní, a pro případ, že k takové změně nedošlo, specifikovali, z jakých konkrétních důvodů nebyla žalobkyni vyplacena dodatečně požadovaná část dotačních prostředků a jaká konkrétní ustanovení kterých právních předpisů a dotačních podmínek [zejm. Obecných pravidel, Specifických pravidel pro žadatele a příjemce IROP (dále jen „**Specifická pravidla**“), rozhodnutí o poskytnutí dotace a jeho změn, Podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace] s přihlédnutím k těmto důvodům vyplacení dotačních prostředků bránila.
30. Soud totiž dospěl k předběžnému právnímu názoru, že samotná skutečnost, že je Projekt po proplacení závěrečné žádosti o platbu dne 15. 4. 2020 ve stavu PP41 *Projekt finančně ukončen* a nachází se nyní ve fázi běhu doby udržitelnosti, by nemohla ještě sama o sobě bez dalšího představovat překážku vyplacení dotačních prostředků, na které by jinak žalobkyni vznikl při splnění všech ostatních dotačních podmínek nárok. Z vyjádření a podkladů předložených účastníky řízení nebylo seznatelné, zda důvodem odeprání vyplacení části dotačních prostředků byl výhradně formální stav administrace Projektu („finanční ukončení projektu“), nebo zda bylo důvodem rovněž žalovanými tvrzené opomenutí žalobkyně podat v průběhu realizace Projektu odpovídající žádost o změnu Projektu. Především však z vyjádření žalovaných nebylo zřejmé, o jaká konkrétní ustanovení právních předpisů nebo dotačních pravidel žalovaní opírají svůj závěr, že za daných skutkových okolností nelze žalobkyni vyplatit dotační prostředky, které v reakci na výzvu a poučení žalovaného 1 nakonec nepožadovala v ŽoP č. 1.

VII. Doplnění vyjádření žalovaných k výzvě soudu

31. Žalovaní předeslali ke shora uvedené výzvě soudu, že podání žalovaného 1 ze dne 11. 2. 2021 a podání žalovaného 2 ze dne 12. 2. 2021 jsou obsahově stejná (koordinovaná), pouze žalovaný 2 se navíc vyjádřil „*k povaze nezákonného zásahu jako trvajících, tak jak jej chápe soud a vůbec k existenci zásahu jako takového*“. Proto i soud i v tomto případě reprodukuje obsah těchto vyjádření souhrnně za oba žalované. Ke svým tvrzením uvedeným v těchto podáních přitom žalovaní navrhli řadu důkazů.

32. Žalovaní předně uvedli, že důvodem pro nevyplacení části dotačních prostředků žalobkyni není výhradně přepnutí projektu do stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*, když toto má být pouze důsledek postupu, který žalobkyně zvolila i přes předchozí upozornění ze strany žalovaných, resp. přes upozornění obdržené prostřednictvím Monitorovacího systému 2014+ (dále jen „**MS2014+**“).
33. Žalovaní dále poukázali na povinnost příjemce dotace veškeré výdaje, které žádá v rámci žádosti o platbu proplatit, do formuláře takové žádosti vyplnit a doložit potřebnými doklady. Tato povinnost má podle žalovaných plynout zejména z kap. 18.5 Obecných pravidel, na kterou odkazují i Specifická pravidla, jež obsahují v kap. 6 rovněž některá dílčí pravidla (např. jde o ex-post financování projektů), a přílohy č. 26 Obecných pravidel.
34. Dále zdůraznili, že žalobkyně podle jejich názoru jednoznačně porušila ustanovení kap. 16, bod A Obecných pravidel, které zní: *„Pokud v etapě nastaly změny oproti finančnímu plánu, příjemce nejpozději s datem ukončení etapy předloží ŽoZ. ŽoP projektu/ZoU projektu je možné rozpracovat před podáním a schválením ŽoZ, ale podání ŽoP je možné až po schválení žádosti o změnu. Nejprve musí být schválena ŽoZ, poté příjemce předloží ŽoP projektu, případně ZoU projektu. Pokud příjemce podá ŽoZ před podáním ŽoP projektu, ale již po ukončení etapy, bude toto podání ŽoZ podléhat sankci dle Podmínek. ŽoZ na úpravu finančního plánu podané po podání ŽoP projektu budou zamítnuty, a tedy nebude možné provést přesun finančních prostředků mezi etapami. Veškeré nevyčerpané prostředky za nezrealizované aktivity/uspořené prostředky z etapy již nebude možné využít v následujících etapách.“*. Výslovně uvedli, že si žalobkyně v rámci první etapy Projektu nárokovala větší částku finančních prostředků, než kterou měla ve finančním plánu na danou etapu, což odporovalo ustanovení přílohy č. 26 Obecných pravidel (kapitola finalizace zjednodušené žádosti o platbu): *„Upozornění: Částky finančního plánu na jednotlivé etapy jsou pro příjemce závazné. Požadované částky v žádosti o platbu přesahující částky finančního plánu budou označeny jako nezpůsobilé. V případě, že příjemce požaduje změny v rozpočtu etapy/projektu (např. z důvodu posunu aktivity), musí s předstihem podat ŽoZ. Postup pro oznamování a schvalování změn je specifikován v kap. 16 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce.“*
35. Žalovaní připomněli, že žalobkyně v rámci ŽoZ č. 7, podané před ŽoP č. 1, dobrovolně odstranila přesun finančních prostředků z druhé etapy projektu do první etapy, o který v rámci této ŽoZ č. 7 původně žádala (obsažena v 1. a 2. verzi, ve 3. a 4. verzi již nikoliv), čímž dle žalovaných jasně potvrdila, že si je vědoma aktuálního nedostatku finančních prostředků v první etapě projektu. Proto byla ŽoZ č. 7 schválena bez toho, že by obsahovala přesun prostředků z druhé do první etapy projektu. V návaznosti na to proto byla žalobkyně v rámci kontroly ŽoP č. 1 (tj. za první etapu projektu) vyzvána, aby částku přesahující finanční plán této etapy vyjmula do nezpůsobilých výdajů, a současně byla upozorněna, že tuto částku může uplatnit v rámci druhé etapy projektu, a to s odkazem na Obecná pravidla a jejich přílohu č. 26.
36. Žalovaní dále uvedli, že postup po schválení závěrečné žádosti o platbu je upraven v kap. 7 Specifických pravidel a též obecně i v kap. 20 Obecných pravidel, kde je stanoveno, že po schválení závěrečné žádosti o platbu v druhém stupni začíná běžet udržitelnost projektu. Doplnili, že v období udržitelnosti projektu nemůže příjemce dotace podat dodatečnou žádost o platbu, neboť z kap. 16 Obecných pravidel i přílohy č. 26 Obecných pravidel vyplývá, že je nutné změnu podat s předstihem, tj. před samotným podáním závěrečné žádosti o platbu. Zároveň žalovaní tvrdili, že nelze podat novou žádost o platbu, aniž by k ní byla navázána nová etapa, odkázali při tom na přílohu č. 1 kap. 3.20

Specifických pravidel. Podle žalovaných to, stručně řečeno, znamená, že co jedna etapa, to jedna žádost o platbu. Shrnutí k této otázce, že „*metodicky tedy není umožněno přidat novou etapu, měla-li by být zahájena v minulosti (tj. před datem pozdě předložené žádosti o změnu projektu, kterou příjemce o přidání nové etapy požádá), není tedy možné takto přidat ani s touto etapou související novou žádost o platbu, a to ani v průběhu realizace projektu, natož v jeho udržitelnosti*“.

37. Žalovaní rovněž upozornili na ŽoZ č. 8, v rámci níž žalobkyně informovala o změnách priorit v rámci Projektu a změnách v rozpočtu Projektu. Podle žalovaných bylo z předložených podkladů zřejmé, že si žalobkyně byla vědoma toho, že v druhé etapě má naplánováno více prostředků, než činila zakázka č. 3 (VZ03), již hodlala druhou etapu projektu naplnit (to dovozovali např. z formulace žalobkyně použité v důvodové zprávě k ŽoZ č. 8: „*VZ 0003 bude hrazená z Etapy II, kde je na požadovanou změnu dostatek finančních prostředků (předpokládaná hodnota VZ 0003 je 11 853 967 Kč a v rozpočtu Etapy II je k dispozici 14 885 420 Kč*“). Objemu prostředků, o jejichž proplacení si může v druhé etapě projektu požádat, si tak podle žalovaných byla žalobkyně vědoma nejméně od schválení dvouetapového finančního plánu v rámci ŽoZ č. 5 (tj. od 16. 5. 2018), přičemž tuto informaci musela vést v patrnosti i při zpracování podkladů pro ŽoZ č. 8, a žalovaným proto není zřejmé, jak tuto informaci mohla opomenout v rámci ŽoP č. 2. Žalovaní k tomu uzavřeli s tím, že „*koneckonců částka 19.516.090 Kč, jež měla být zahrnuta do žádosti o platbu č. 2 s plánovaným předložením 28. 1. 2020 je v MS2014+ viditelná dodnes*“.
38. Žalovaní shrnuli svůj náhled na věc tak, že žalobkyně si výlučně vlastním opomenutím při druhé etapě projektu nenárokovala výdaje v rozsahu, ve kterém si je sama stanovila v rámci schváleného finančního plánu, a to přesto, že byla při první žádosti o platbu prokazatelně informována o tom, že prostředky, které musela v první etapě projektu přesunout do nezpůsobilých výdajů z důvodu nedostatečné výše prostředků alokovaných na první etapu projektu, má vyčerpat v etapě následující. V rámci ŽoP č. 2 však žalobkyně finanční prostředky přesunuté z první etapy projektu na základě změny finančního plánu neuplatnila. Podle žalovaných tak nedošlo k žádnému krácení dotačních prostředků a žalobkyni byla proplacena právě taková částka, kterou si v rámci podaných žádostí o platbu nárokovala. Žalovaní tak nemohou nést odpovědnost za to, jakou částku žalobkyně v žádostech o platbu uplatnila a zda uplatnila veškeré způsobilé výdaje. Proto dle názoru žalovaných nemohlo vůbec k jejich nezákonnému zásahu dojít, neboť žalobkyni nejsou reálně zadržovány žádné finanční prostředky, když obdržela právě tolik peněz, o které v souladu s dotačními pravidly požádala.
39. Žalovaný 2 nesouhlasil s předběžným názorem soudu, že jde o trvající zásah; byl přesvědčen, že jde pouze o domnělý zásah jednorázový s trvajícím účinkem, neboť žalobkyně dostala přesně tolik prostředků, o kolik žádala a žádné další jí nejsou svévolně zadržovány, přičemž projekt je v souladu s aplikovatelnými pravidly definitivně ukončen (nelze jej „přepnout“ do jiného stavu).
40. Podle názoru žalovaných se uzavřením závěrečné žádosti o platbu finálně uzavírají i nároky na proplacení prostředků ze strany příjemce (vyjma případných soudních sporů např. o výši uplatněného krácení dotace) a projekt se přesouvá do stavu udržitelnosti. To dle jejich výkladu vyplývá výslovně i z čl. 71 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o

obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení EU č. 1303/2013**“).

41. Překlopení projektu do fáze tzv. udržitelnosti, není dle žalovaných možné spatřovat jen v jakémisi, žalobkyní tvrzeném, přepnutí („tlačítka“) projektu do stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*, nýbrž jde o legislativou i metodickými předpisy, které se prolínají celým procesem řízení programu IROP, detailně popsany postup, který umožňuje řídit celý program IROP finančně a který je jednotlivým příjemcům čerpajícím prostředky z IROP plně přístupný. Metodika řízení programů je tudíž detailně propracovaným systémem, který platí pro všechny operační programy, nastavuje monitoring spolu s postupy pro jednotlivé fáze projektového cyklu a dalšími činnostmi spojenými s řízením programů spolufinancovaných z Evropských strukturálních a investičních fondů.
42. Kontrola ze strany poskytovatele dotace (žalovaný 2), resp. zprostředkujícího subjektu (žalovaný 1) před přesunem projektu do další fáze zahrnuje podle žalovaných pouze způsobilost předložených výdajů a neřeší to, zda jsou výdaje předložené příjemcem dotace „kompletní“. Upozornili, že zvláště v průběhu víceletých projektů, resp. více etap může dojít k úsporám, změnám priorit, přesunu původně způsobilých výdajů do nezpůsobilých apod., a zjišťování „kompletnosti“ výdajů je tak dle žalovaných zbytečně administrativně náročné na straně příjemce i poskytovatele dotace. Je podle nich nemyslitelné, aby byl „uměle“ projekt zpětně v projektovém cyklu vrácen, neboť tím by byla porušena kontinuita celého procesu, nastavené postupy by přestaly platit a nebylo by možné zajistit efektivní řízení dotačních programů.
43. Přejít z realizace projektu do jeho udržitelnosti (stav PP 41) znamená nejenom to, že došlo k proplacení poslední platby příjemci, ale zároveň též počátek udržitelnosti projektu, což je doba, po kterou příjemce musí zachovávat výstupy projektu. Současně jde o okamžik, od kterého se definitivní výsledky projektu vykazují i navenek, zejména vůči Evropské komisi, kde slouží mj. jako podklad pro případné odebrání prostředků jednotlivým operačním programům pro neplnění stanovených podmínek. Nedůvěryhodnost předávaných dat, kterou by způsobilo např. svévolné přepínání stavů projektů z „dokončen“ na „v realizaci“, proto nelze podle vyjádření žalovaných připustit, neboť by mohla mít dalekosáhlé důsledky nejen pro projekt žalobkyně, ale i pro další projekty. Od jednoznačného ukotvení počátku i konce projektu se odvíjí i posouzení toho, zda projekt splnil či nesplnil svůj účel a další podmínky, zda v této souvislosti nedošlo k porušení rozpočtové kázně podle rozpočtových pravidel.
44. Žalovaní zdůraznili, že stejný postup v rámci projektů je uplatňován vůči všem příjemcům plně v souladu se zásadou rovnosti. Pokud by vymezený postup nebyl nastaven, žalovaní uvedli, že *„ad absurdum by mohlo docházet k situacím, kdy příjemce v době udržitelnosti bude chtít uplatňovat další finanční prostředky, které si opomněl uplatnit dříve, potažmo, na které neměl v předchozích etapách projektu vůbec nárok, neboť nebyly s danou etapou řádně spojeny“*.
45. Žalovaní sice připustili, že uvedené metodické postupy mohou působit formalisticky, nicméně podle jejich názoru dotační řízení musí být formalistické (není však přepjatě formalistické), aby bylo zajištěno rozdělování finančních prostředků předvídatelným a jasným způsobem, v souladu se zásadou rovnosti uplatňovanou vůči všem příjemcům. Podle nich *„i sebemenší vybočení z nastaveného a známého postupu by znamenalo nejen zcela neakceptovatelný nerovný přístup k příjemcům, ale současně by ohrozilo možnost řádného řízení a tím i čerpání programu“*.

46. Na závěr zopakovali, že oběma žádostem o platbu, jak je žalobkyně po úpravách předložila, bylo ze strany žalovaných v plné výši vyhověno.

VIII. Replika žalobkyně

47. Žalobkyně ve své replice ze dne 26. 2. 2021 setrvala na své předchozí argumentaci. K naposledy reprodukováným vyjádřením žalovaných uvedla, že žalovaní nedostatečně osvětlili, na základě jakých konkrétních úvah dospěli k závěru o povinnosti požádat o změnu projektu. Měla za to, že v rámci etapy 1 postupovala zcela správně, neboť v žádosti o platbu, jež se k této etapě vztahovala, uplatnila výdaje uskutečněné v rámci této etapy. Na pokyn žalovaného 1 však část výdajů musela z první žádosti o platbu vzít zpět s tím, že budou uplatněny v etapě 2. Přitom odmítla, že by byla instruována či poučena v tom smyslu, že musí podat žádost o změnu. Naopak předpokládala, že výdaje ponížené z první žádosti o platbu budou v rámci druhé žádosti o platbu uplatněny automaticky, když žalovaný 1 o těchto prostředcích ví a sám na uplatnění v rámci etapy 2 upozorňuje.
48. Žalobkyně byla přesvědčena, že tím, že v rámci projektu došlo pouze k rozdělení finanční prostředků do dvou etap, ale v rámci jediné aktivity, a nejednalo se tedy o změnu finančních objemů etap, jež by souvisela s přesunem aktivit projektu, pak neexistují žádné dotační podmínky týkající se Projektu, jež ji zavazovaly podat žádost o změnu Projektu.
49. Z vyjádření žalovaných podle žalobkyně vyplývá, že by snad měla existovat jakási nepropustná zeď, jež vyroste poté, co je schválena závěrečná žádost o platbu, a za touto zdí pak začíná běžet udržitelnost. Tato imaginární „zeď“ pak má bránit jakémukoli možnému dodatečnému proplacení dosud nevyplacených finančních prostředků dotace. Oba žalovaní však podle žalobkyně zároveň připouští, že tato zeď ve skutečnosti není tak nepropustná či nepřekročitelná, jak se ve svém vyjádření snaží nastínit, neboť na jiném místě svých vyjádření zmiňují, že finálním uzavřením závěrečné žádosti o platbu se například neuzavírají ty nároky na proplacení prostředků ze strany příjemce, jež jsou předmětem sporu o výši uplatněného krácení dotace.

IX. Jednání

50. Na jednání konaném dne 12. 4. 2021 strany odkázaly na svá dosavadní podání učiněná ve věci.
51. Soud provedl na jednání následující důkazy: *Žádost [žalobkyně] o přehodnocení stanoviska ředitelky odboru IROP pro Jihočeský kraj* ze dne 12. 6. 2020 (č. l. 7 až 14), *Odpověď [žalovaného 1] na žádost o přehodnocení stanoviska ředitelky odboru IROP pro Jihočeský kraj* ze dne 8. 7. 2020 (č. l. 16 až 17), opis depeše žalovaného 1 *Výzva k doplnění ŽoP a ZoR za 1. etapu – formální náležitosti* ze dne 2. 4. 2019 (č. l. 128), e-mail žalobkyně ze dne 28. 4. 2020, e-mail žalovaného 1 ze dne 29. 4. 2020 (vše ve správním spisu založeném na č. l. 42, v přílohách 5 až 7), *Registrace akce a Rozhodnutí o poskytnutí dotace* ze dne 18. 8. 2017 (č. l. 59 až 60), *Podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace* (č. l. 61 až 67), *Rozhodnutí o poskytnutí dotace (změna)* ze dne 8. 3. 2018 (č. l. 68 až 69), *Rozhodnutí o poskytnutí dotace (změna)* ze dne 16. 5. 2018 (č. l. 70 až 71), *Rozhodnutí o poskytnutí dotace (změna)* ze dne 29. 5. 2019 (č. l. 72 až 73), *Zjednodušená žádost o platbu č. 1, verze 1* ze dne 28. 1. 2019 (č. l. 74 až 77), *Zjednodušená žádost o platbu č. 1, verze 6* ze dne 20. 5. 2019 (č. l. 78 až 81), *Zjednodušená žádost o platbu č. 2, verze 1* ze dne 27. 1. 2020 (č. l. 82 až 85), *Zjednodušená žádost o platbu č. 2, verze 4* ze dne 18. 3. 2020 (č. l. 86 až 89), opis depeše žalovaného 1 *Upozornění na podání žádosti o platbu* ze dne 29. 11. 2018 (č. l. 105 až 106), *Obecná pravidla pro žadatele a příjemce IROP*, vydání 1.10, vydání 1.13 a příloha č. 26 (č. l. 107 až 109), *Specifická pravidla pro*

žadatele a příjemce IROP, vydání 1.2 (č. l. 110), opis depeše žalobce *Žádost o vrácení ŽoZ č. 7* ze dne 20. 2. 2019 (č. l. 112), *Žádost o změnu č. 7, verze 1 až 4*, včetně přehledu *Historie stavů* (č. l. 113 až 127), opis depeše žalovaného 1 *Výzva k doplnění ŽoP a ZoR za 1. etapu – formální náležitosti* ze dne 2. 4. 2019 (č. l. 128 až 129), opis depeše žalovaného 1 *Výzva k doplnění ŽoP a ZoR za 1. etapu – věcný obsah* ze dne 16. 4. 2019, včetně reakce na žádost o nápravu (č. l. 130 až 133), *Specifická pravidla pro žadatele a příjemce IROP*, příloha č. 1 (č. l. 134), *Žádost o změnu č. 8 – důvodová zpráva* (č. l. 135 až 136), přehled *Plánované a realizované platby* ze dne 29. 1. 2021 (č. l. 137), *Žádost o změnu č. 5*, včetně přehledu *Historie stavů* (č. l. 138 až 142), *Žádost o změnu č. 8*, včetně přehledu *Historie stavů* (č. l. 143 až 147).

X. Posouzení věci Městským soudem v Praze

52. Městský soud v Praze posoudil předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

K podmínkám řízení

53. Žalobkyně, po poučení soudem, podanou žalobu podřadila žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
54. Podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
55. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že přesná definice „zásahu“ možná není, protože pod tento pojem spadá velké množství často jen faktických (ústně či jinak vyjádřených) a neformálních činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Vždy jde o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Bez ohledu na to, zda mají tyto úkony formální povahu či nikoliv, je jejich pojmovým znakem fakt, že jsou způsobilé atakovat právní sféru fyzické či právnické osoby tím, že je povinna na základě takového úkonu něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět.
56. První otázkou, kterou si musí soud v případě zásahové žaloby položit, tedy je, zda jednání žalovaného, resp. žalovaných vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V posuzované věci dospěl Městský soud v Praze z dále uvedených důvodů k závěru, že tuto možnost obecně vyloučit nelze.
57. Žalobkyně v rámci popisu skutkového stavu věci a identifikace vytýkaných vad Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020 mj. popsala, že Projekt byl původně koncipován jako jedno-etapový s tím, že ke změně etapizace došlo na základě žádosti žalovaného 1 ze dne 20. 4. 2018. Došlo tak k rozdělení projektu na dvě etapy (důvodem mělo být zrychlení čerpání

prostředků z Evropské unie). Přitom namítala, že v důsledku postupu žalovaného 1 jí nebyla proplacena předmětná částka dotace ve výši 6 000 052,08 Kč, ačkoliv tyto finanční prostředky vynaložila v souvislosti s Projektem a pravidly pro způsobilost výdajů, a tyto finanční prostředky tak představovaly způsobilé výdaje, na které měla v rámci poskytnuté dotace nárok. Uvedla, že Sdělením ředitelky odboru IROP CRR byla informována o tom, že nevyčerpanou částku dotace již nelze proplatit, jelikož po proplacení závěrečné žádosti o platbu dne 15. 4. 2020 je již projekt ve stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*. V souladu s kap. 21 Obecných pravidel pak využila interního opravného prostředku, a požádala CRR o přezkum Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, přičemž Přípisem CRR ze dne 8. 7. 2020 byla informována o tom, že již není možné nevyčerpanou částku dotace jakkoliv proplatit. Žalobkyně trvala na tom, že Přípisem CRR ze dne 8. 7. 2020 byla zkrácena na svých právech, neboť rozhodnutí o nemožnosti vyčerpat částku dotace má negativní dopady do její právní sféry, resp. závazně zasahuje do práv a povinností příjemce dotace. Za pasivně věcně legitimovaného přitom označila právě CRR (žalovaný 1) s tím, že o nemožnosti vyčerpat částku dotace ve výši 6 000 052,08 Kč rozhodlo právě CRR, byť poskytovatelem dotace je Ministerstvo pro místní rozvoj (žalovaný 2). Po poučení soudem v souladu s dříve uvedeným specifikovala, že nezákonný zásah spatřuje v tom, že jí žalovaní odmítají vyplatit nevyčerpanou částku dotace v uvedené výši.

58. Soud připomíná, že podle § 85 s. ř. s. je žaloba „nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“.
59. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale dovozuje, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je subsidiárním prostředkem ochrany v případech, kdy žalobce nemá k dispozici žádné jiné právní prostředky. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, čj. 1 Aps 4/2011 - 80, z něhož vyplývá, že jestliže proti konkrétnímu aktu veřejné správy existuje jiný prostředek nápravy, nepřichází zásahová žaloba v úvahu; jedním z těchto prostředků je nepochybně žaloba proti správnímu rozhodnutí.
60. Vztah obou zmíněných žalobních typů je v ustálené rozhodovací praxi správních soudů vyjadřován jako „primát žaloby proti rozhodnutí“, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. V tomto směru lze za všechny poukázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, čj. 1 Afs 16/2004 - 90, publ. pod č. 1541/2008 Sb. NSS, ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Aps 2/2007 - 72, ze dne 14. 12. 2016, čj. 2 Afs 243/2016 - 34, či ze dne 6. 4. 2017, čj. 1 Afs 4/2017 - 40.
61. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že ochrana poskytovaná zásahovou žalobou je subsidiární nejen vůči ochraně ve správním řízení, ale i vůči ochraně poskytované ostatními typy žalob ve správním soudnictví. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je tedy přípustná pouze tehdy, pokud před žalovaným jednáním správního orgánu nelze ochránit žalobou proti rozhodnutí (srov. ostatně výše zmíněné negativní vymezení zásahu dle § 82 s. ř. s.) nebo žalobou proti nečinnosti správního orgánu. Konkrétně ohledně vztahu žaloby proti rozhodnutí a žaloby proti nezákonnému zásahu platí, že zásahová žaloba hraje „*roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS).

62. Lze tedy učinit dílčí závěr, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem směřuje k poskytnutí ochrany v případech, kdy správní orgán zasáhne do práv určité osoby způsobem neumožňujícím využití jiných žalobních typů upravených v soudním řádu správním. Ochrana před nezákonným zásahem má tedy subsidiární povahu. Zásahová žaloba není „náhražkou“ žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (tj. žaloby podle § 65 s. ř. s.), případně dalších žalob upravených v soudním řádu správním. Jedná se o jejich doplněk, jakousi „záchrannou síť“ pro situace, v nichž se žalobce nemůže domoci ochrany svých veřejných subjektivních práv žádnou z těchto dalších žalob, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004 - 42, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, čj. 7 As 107/2014 - 53, či rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015 - 160 (přestože bylo naposledy uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, výše uvedené závěry o subsidiaritě zásahové žaloby zpochybněny nebyly).
63. Soud vyšel ze skutkových okolností případu, z nichž je zřejmé, že žalobkyni bylo ze strany CRR sděleno, že nevyčerpanou částku dotace již nelze proplatit, jelikož po proplacení závěrečné žádosti o platbu dne 15. 4. 2020 je již projekt ve stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*. Ani Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, ani Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020, proti němuž žalobkyně podanou žalobu fakticky směřovala, nebyly formálně vydány jako rozhodnutí správního orgánu; oba přípisy postrádají formální náležitosti rozhodnutí a především z rozpočtových pravidel ani z jiného právního předpisu nevyplývá, že by takové úkony, k nimž v předmětném případě došlo, měly být na daném skutkovém půdorysu činěny formou rozhodnutí správního orgánu.
64. Soud pro úplnost uvádí, že mu jsou známy závěry vyslovené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 48, v němž se rozšířený senát vypořádal s do té doby relativně rozpornou rozhodovací praxí jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu k povaze opatření vydávaných podle § 14e rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (k judikatornímu vývoji srov. podrobněji např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 6 Afs 2/2016 - 50), kdy rozšířený senát uzavřel, že „domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního“.
65. Soud si je současně vědom dikce nově účinného znění ustanovení § 14e rozpočtových pravidel, upravujícího obecně (bez vazby na porušení pravidel zadávání veřejných zakázek) institut opatření o nevyplacení dotace nebo její části a institut rozhodnutí o námitkách proti takovému opatření, proti němuž je možno brojit žalobou v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.
66. V posuzované věci se nicméně o žádný takový případ nejedná. V nyní řešeném případě totiž nejde o situaci, kdy by poskytovatel dotace (k pasivní věcné legitimaci srov. dále) příjemci dotačních prostředků opatřením nevyplatil dotační prostředky proto, že by se důvodně domníval, že příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené

právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta.

67. V předmětném případě tak CRR jako zprostředkující subjekt pro IROP podle čl. 123 odst. 6 nařízení EU č. 1303/2013 ve spojení s § 14a zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, toliko žalobkyni sdělil, že jí požadované dotační prostředky nelze proplatit proto, že již byl projekt finančně ukončen a žalobkyně již obdržela, co nárokovala. Žalobkyni tedy CRR nijak nevytýkal, že by snad v rámci Projektu porušila povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržela účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta, nýbrž jí toliko seznámil s tím, že pro proplacení požadovaných finančních prostředků nejsou dány jiné podmínky.
68. Podanou žalobou napadený Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020 je pak toliko vyřízením v dotačních pravidlech předvídaného „interního“ prostředku obrany, nikoli rozhodnutím o opravném prostředku, s nímž právní úprava podle přesvědčení soudu pro daný okruh situací v souladu s dříve uvedeným nepočítá. Ve světle přiměřeného použití závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, čj. 4 Afs 60/2017 - 40, tak nelze než uzavřít, že Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020, jímž byly vypořádány námitky podané žalobkyní proti Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, není možné považovat za rozhodnutí o opravném prostředku, a tedy ani za správní rozhodnutí vůbec.
69. Se zřetelem ke shora uvedenému pak nepřichází v úvahu ani to, že by žalobkyně na daném skutkovém a právním základě napadala nečinnost žalovaných, a to právě proto, že právní úprava v dané situaci neočekává vydání správního rozhodnutí, popřípadě osvědčení některým z žalovaných.
70. Soud má však za nepochybné, že žalobkyně mohla být tím, že jí žalovaní odmítají vyplatit nárokovanou částku dotace ve výši 6 000 052,08 Kč s odkazem na skutečnost, že do data ukončení Projektu jí bylo vyplaceno vše, oč požádala v obou žádostech o platbu, přímo zkrácena na svých (tvrzených) právech, resp. tím mohlo být přímo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. Proto soud, vycházející z popsanych judikatorních mantinelů, považoval stav vyvolaný popsáním způsobem oběma žalovanými spočívající v tvrzeném zadržování dotačních prostředků v žalobkyní deklarované výši za zásah, proti němuž je obecně možno brojit žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.
71. Pokud jde o přípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, soud tedy shrnuje, že žalobkyni v daném případě nesvědčilo podle názoru soudu právo brojit proti postupu žalovaného žalobou proti rozhodnutí nebo žalobou na ochranu proti nečinnosti, neboť jak bylo uvedeno výše, žalovaní v posuzované věci žádné rozhodnutí (a to ani rozhodnutí materiální povahy) nevydali a současně právní úprava vydání žádného rozhodnutí nepředvíдалa. Soudu rovněž nevznikly pochybnosti o tvrzení žalobkyně, že postupem žalovaných mohla být přímo zkrácena na svých právech (zadržování požadovaných peněžních prostředků). Žalobu tedy nebylo možno považovat za nepřipustnou. Žalobkyně rovněž nebyla podle přesvědčení soudu povinna dle právních předpisů vyčerpat jiné prostředky ochrany proti postupu žalovaných (§ 85 s. ř. s. v části věty za středníkem), když v úvahu nepřipadala mj. ani iniciace sporného správního řízení; nicméně i pokud by snad soud trval na vyčerpání interních opravných prostředků podle dotačních pravidel, byly žalovanou vyčerpány tím, že se obrátila na CRR s žádostí o přehodnocení Sdělení ředitelky odboru IROP CRR.

72. V rámci zkoumání podmínek řízení soud posoudil též otázku pasivní procesní legitimace. Žalobkyně po úpravě žaloby označila za žalované jak CRR, tak Ministerstvo pro místní rozvoj. Žalovaný 2 svoji pasivní legitimaci zpochybnil, neboť dle jeho názoru ve věci neprováděl žádné úkony, jež by mohly vést či aktivně vedly k tvrzenému nezákonnému zásahu. Svou žalobní legitimaci zpochybnil rovněž žalovaný 1. Soud však má za to, že žalobkyně podanou zásahovou žalobu po její úpravě správně směřuje jak vůči CRR, tak Ministerstvu pro místní rozvoj.
73. Podle Veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 12. 2017 uzavřené mezi oběma žalovanými¹ pověřil žalovaný 2 na základě čl. 123 odst. 6 nařízení EU č. 1303/2013 ve spojení s § 14a odst. 3 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů a § 14g rozpočtových pravidel žalovaného 1, jakožto tzv. zprostředkující subjekt, celou řadou úkolů související s administrací IROP. Podle čl. IV.2 písm. k) a písm. m) této smlouvy je přitom žalovaný 1 povinen mj. administrovat změny v projektech a především pak administrovat žádosti o platby. Podle nařízení EU č. 1303/2013 a Obecných pravidel výplatu dotačních prostředků schvaluje a provádí Ministerstvo pro místní rozvoj coby poskytovatel dotace. Je proto zjevné, že žalovaný 2 je nutně pasivně procesně legitimován v řízení o žalobě, kterou se žalobkyně domáhá ochrany právé proti zadržování dotačních prostředků. Na uvedeném závěru přitom není způsobilá ničeho změnit ani argumentace poukazující na to, že žalovaný 2 dosud ve věci sám neprováděl žádné úkony, jež by mohly vést či aktivně vedly k tvrzenému nezákonnému zásahu. Soud jednak nemohl odhlédnout od právě akcentované skutečnosti spočívající v tom, že je to žalovaný 2, kdo v postavení orgánu veřejné moci vyplácí žalobkyni dotační prostředky. Současně pak nemohl ponechat bez povšimnutí ani to, že žalovaný 2 v rámci obrany proti zásahu spočívajícímu v zadržování dotačních prostředků, jež soud v souladu s níže uvedeným považuje za trvající zásah správního orgánu, vystupuje v úzké součinnosti s žalovaným 1 coby zprostředkujícím subjektem; přitom žalovaný 2 zjevně sdílí důvody, jež dle CRR brání vyplacení požadovaných dotačních prostředků, a ztotožňuje se s nimi.
74. Dle přesvědčení soudu nicméně nelze na daném skutkovém a právním půdorysu marginalizovat ani roli CRR jako zprostředkujícího subjektu realizujícího administrativní prověření žádostí o platbu, neboť ani ta není z pohledu tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv zanedbatelná. Ačkoli žalobkyně po čistě právní stránce uplatňuje v souladu s dříve uvedeným nárok na výplatu předmětné částky vůči žalovanému 2, nelze odhlížet od toho, že faktickou překážkou jejího „úspěchu ve věci“ byla dosud komunikace, kterou žalobkyně ve věci dotací na Projekt po celou dobu vedla výhradně skrze zprostředkující subjekt, kterým je žalovaný 1. Ten je ostatně také původcem jak Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, resp. na něj navazujícího Přípisu CRR ze dne 8. 7. 2020, proti nimž, resp. v nich uvedeným závěrům žalobkyně původně brojila. Není ostatně ani sporu o tom, že žalovaný 1 je tím, kdo Projekt v příslušné evidenci převedl do stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*. Přestože je tedy pravomoc žalovaného 1 v oblasti IROP založena v návaznosti na čl. 123 odst. 6 nařízení EU č. 1303/2013 toliko na základě Veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 12. 2017 a je fakticky zcela odvozována od pravomoci žalovaného 2, nelze dle přesvědčení soudu pro účely pasivní procesní legitimace odhlédnout od role, kterou CRR jako zprostředkující subjekt v rámci prověřování žádostí o platby plní. Je totiž zjevné, že z pohledu žalobkyně to byl právě žalovaný 1, kdo svými kroky v rámci

¹ https://www.crr.cz/wp-content/uploads/documents/2019/10/10/1570693210_smlouva_ROIROP_Centrum.pdf

administrace dotace, včetně administrace žádostí o platbu, k nimž je oprávněn na základě Obecných pravidel a ujednání obsažených ve veřejnoprávní smlouvě, brání ve vyplacení požadovaných dotačních prostředků. Za této situace soud neseznal dostatečné důvody pro to, aby v případě žalovaného 1 uzavřel o zjevném nedostatku pasivní procesní legitimace v tomto řízení. Pro úplnost pak soud podotýká, že s ohledem na níže provedené meritorní posouzení vyústivší v závěr nedůvodnosti žaloby by ani případný závěr o tom, že žalovaný 1 nebo naopak žalovaný 2 ve skutečnosti není původcem specifikovaného zásahu, nevedl k jinému výroku, než k zamítnutí žaloby vůči takovému žalovanému.

75. Z popsanych důvodů tak soud jednal v řízení o podané žalobě s oběma žalovanými.
76. Co se týká podmínky včasnosti žaloby, vyplývající z § 84 odst. 1 s. ř. s., je i tato podle přesvědčení soudu splněna. O zachování objektivní dvouleté lhůty není sebemenších pochyb. Stran dodržení subjektivní lhůty však žalovaný 2 namítl, že žalobkyni nic nebránilo, aby podala žalobu ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se dozvěděla o údajném nezákonném zásahu. Podle žalovaného 2 se tak stalo dne 1. 4. 2020, kdy se žalobkyně měla dozvědět o tom, že byl Projekt finančně ukončen. Žalobkyně naopak počítala subjektivní lhůtu až ode dne 9. 7. 2020, kdy jí byl doručen Přípis CRR ze dne 8. 7. 2020. Žalovaný 2 nesouhlasil ani s předběžným názorem soudu vyjádřeným v usnesení ze dne 17. 9. 2020, čj. 18 A 54/2020 - 21, že jde v posuzované věci o trvající zásah, přičemž vyjádřil přesvědčení, že jde pouze o zásah jednorázový s trvajícími účinky.
77. Soud k otázce zachování subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby uvádí, že vyhodnotil žalobkyní tvrzený zásah žalovaných spočívající v zadržování určité, původně přiznané částky dotačních prostředků jako zásah spočívající v udržování tvrzeného protiprávního stavu, kdy po dobu trvání zásahu nemůže uplynout prekluzivní lhůta podle § 84 s. ř. s. Mezi stranami se nejeví být sporným, že žalobkyni při splnění všech podmínek svědčí právní nárok na vyplacení jí přiznané částky dotace. Současně je zjevné, že žalovaný 2 nezamýšlí z důvodů prezentovaných oběma žalovanými žalobkyni část dotačních prostředků, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhá, vyplatit, resp. tyto prostředky zadržuje. Tento stav přitom podle shodného vyjádření stran trvá i v době meritorního rozhodování soudu. Soud přitom přihlédl k závěru Ústavního soudu uvedenému v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, podle něhož „[v] případě těchto zásahů obecně musí s ohledem na zásadu bezrozpornosti právního řádu platit pravidlo, podle kterého časové právní následky včetně dopadu na počátek běhu lhůty k podání zásahové žaloby má až ukončení takového zásahu. V případě stále neukončeného trvajícího zásahu pak ústavně-konformní výklad pojmu „došlo“, se kterým pracuje § 84 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, odpovídá pojmu „dochází“. Obdobný princip musí platit i pro běh subjektivní lhůty podle § 84 odst. 1 věta první s. ř. s., protože o neukončeném trvajícím zásahu se dotčený jednotlivec znovu a znovu „dozvídá“. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva lhůta k podání žaloby proti neukončenému trvajícímu zásahu ve skutečnosti začíná každý den znovu.“. K tomu Ústavní soud doplnil v nálezu ze dne 23. 5. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1568/18, že „[l]hůta pro podání takzvané zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s., kterou se dotčená osoba brání proti zadržování kaucí, počíná běžet v případě trvajícího zásahu každý den jeho trvání znovu a znovu. Počítá-li soud tzv. objektivní i subjektivní lhůtu k podání zásahové žaloby proti trvajícímu zásahu jen od jeho počátku, na základě čehož posoudí žalobu jako opožděnou, poruší tím právo na soudní ochranu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“.

78. I pokud by snad bylo nicméně třeba předmětný zásah spočívající v zadržování (nevyplacení) dotačních prostředků v rozporu s právě vysloveným názorem soudu, s nímž byly strany shora popsaným způsobem v průběhu řízení seznámeny, považovat za jednorázový zásah s trvajících účinky, nemohlo by být podle stanoviska soudu možno na daném skutkovém a právním půdorysu žalobkyni, proti níž zásah směřuje, fakticky přičítat k tíži, že se pokusila využít jisté interní, právem nepředvídané postupy žalovaného ke zjednání nápravy tohoto stavu, nebo alespoň jeho vyjasnění (viz též žalobkyni připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 6 Afs 2/2016 - 50). Jak koneckonců konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 7. 3. 2019, čj. 5 Afs 123/2018 - 45, „[p]říjemce dotace musí vždy s určitostí vědět, zda je vůči němu uplatňováno opatření dočasné, nebo konečné. Pouze tak se proti němu může efektivně bránit. V případě nejednoznačného sdělení nelze po příjemci dotace požadovat, aby si sám činil úsudek o charakteru opatření, jehož důsledkem je nevyplacení dotace. Není vyloučeno, že se příjemce dozví o jeho skutečné povaze až v průběhu následné komunikace s poskytovatelem dotace (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 9 As 94/2016-48)“. Žalobu by proto soud za přiměřeného užití právě připomenutých judikatorních závěrů i v takovém případě považoval za včas podanou, a s ohledem na vše ostatní výše uvedené tudíž věcně projednatelnou.

Posouzení věci samé

79. Městský soud v Praze úvodem připomíná obecné pravidlo, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Teprve po jejím přiznání judikatura dovozuje legitimní očekávání příjemce dotace, že za předpokladu splnění všech stanovených podmínek mu bude dotace proplacena. V přezkoumávaném případě mezi žalobkyní a žalovanými není sporu o tom, že žalobkyni byla dotace, včetně sporné částky 6 000 052,08 Kč, přiznána, ani o tom, že žalobkyně by se vyplacení dané částky mohla za předpokladu splnění podmínek vyplývajících z dotačních pravidel úspěšně domáhat. Jednou z takových podmínek přitom jistě může být i řádné a včasné uplatnění relevantního způsobilého výdaje v žádosti o platbu, popř. dodržení jiných s tím spojených dotačních pravidel, které je podstatou sporu mezi účastníky v projednávané věci.

80. Soud obecně připomíná, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je podobně jako jiná řízení upravená soudním řádem správním ovládáno dispoziční zásadou. Je to žalobkyně, kdo předestírá konkrétní žalobní námitky, jejichž rozsahem a obsahem je soud až na výjimky vázán, přičemž nesmí uplatněnou žalobní argumentaci dotvářet. I při vědomí specifík řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je třeba rovněž v tomto typu řízení pamatovat na to, že to primárně žalobkyně, kdo obsahem svého návrhu určuje rozsah soudního přezkumu, tedy meze, v nichž se krajský soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu pohybuje a které nemůže překročit (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Afs 216/2006 - 63). Tato judikatorní východiska se přitom uplatní i v řízení o žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, čj. 9 Afs 279/2014 - 29, publ. pod č. 3199/2015 Sb. NSS). Nebylo tudíž úlohou soudu, aby přebíral úlohu advokáta žalobkyně a z vlastní iniciativy za ni žalobní námitky dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).

81. Žalobkyně brojí v posuzované věci proti tomu, že jí žalovaní odmítají vyplatit dotační prostředky ve výši 6 000 052,08 Kč, ačkoliv tyto finanční prostředky vynaložila v souvislosti s Projektem a tyto finanční prostředky představovaly způsobilé výdaje, na které měla v rámci poskytnuté dotace nárok. V rámci žalobních námitek lze přitom odlišit 3 relativně samostatné okruhy argumentace, jež žalobkyně na podporu svého závěru o nezákonnosti zásahu spočívajícího v nevyplacení dotačních prostředků, resp. jejich zadržování, vznáší:
- 1) Žalobkyně byla přes předchozí schválení dotace „nucena“ ponížit první žádost o platbu, resp. musela rozdělit nárokové platby do dvou etap.
 - 2) Bylo povinností žalovaného 1 vyzvat či alespoň dotázat se žalobkyně poté, co předložila ŽoP č. 2, zda bude či nebude v rámci této žádosti uplatňovat částku 6 000 052,08 Kč, o kterou ponížila v důsledku instrukce ad 1) první žádost o platbu.
 - 3) Žalovaným nic nebránilo i po finančním ukončení Projektu tento znovu otevřít a uvedenou částku žalobkyni proplatit.
82. Pokud jde o žalobní tvrzení **ad 1)**, soud připomíná, že Projekt byl původně koncipován jako jedno-etapový s tím, že k rozdělení na dvě etapy došlo dne 16. 5. 2018 na žádost žalovaného 1 (za účelem žalovaným 1 akcentovaného zrychlení čerpání prostředků z Evropské unie, jež se mělo mj. i na straně žalobkyně projevit v rychlejší obdržení části dotačních prostředků). Žalobkyně v podané žalobě nepoukazovala na žádné závazné pravidlo, které by snad v souvislosti s tímto postupem alespoň jeden ze žalovaných porušil. Existenci takového pravidla bránícího žalovanému 1 v iniciaci provedené změny (na kterou žalobkyně sama přistoupila, a to patrně i z právě indikovaného důvodu) pak nezjistil ani zdejší soud.
83. Jakkoli soud vyjadřuje určité pochopení pro to, že ve způsobu reakce na tuto žádost neměla žalobkyně ze svého pohledu příjemce dotačních prostředků „na výběr“, a může se tedy cítit v daném směru tímto postupem žalovaného 1, jenž dle jejího přesvědčení ve spojení s následnými kroky vedl k odeprání vyplacení předmětné části dotačních prostředků, negativně dotčena, nelze dle přesvědčení soudu odhlédnout od toho, že akceptace příslušné žádosti o změnu (ŽoZ č. 5) žalobkyni sama o sobě ve skutečnosti nijak nezbavovala nároku na proplacení způsobilých nákladů v původně schválené výši, tedy včetně sporné částky 6 000 052,08 Kč, pouze splatnost této částky za předpokladu dodržení dalších podmínek odsunula zhruba o jeden rok. Přestože tedy uvedený krok žalovaného stál, s jistým zjednodušením řečeno, na počátku celého později vzniklého sporu, platí, že zásah spočívající v zadržování předmětné části dotačních prostředků byl ve světle níže vyložených závěrů ve skutečnosti zapříčiněn následným konáním, resp. opomenutím samotné žalobkyně (srov. dále). Při použití doktrinálních východisek k příčinné souvislosti lze doplnit, že výzva žalovaného 1 k rozdělení Projektu na etapy byla podmínkou, prvotním předpokladem následku pro žalobkyni, nikoli však samotnou jeho adekvátní příčinou (gradace příčinné souvislosti, teorie adekvátní příčinné souvislosti).
84. Byla to ostatně sama žalobkyně, která (jakkoli tak učinila jistě pod vlivem postupu žalovaného 1) požádala o odpovídající změnu projektu (ŽoZ č. 5). Pokud pak ve finální verzi ŽoZ č. 7, podané dne 28. 2. 2019 (schválené 4. 3. 2019) a předcházející podání ŽoP č. 1, ustoupila od původního, z pohledu soudu pochopitelného záměru přesunout za této situace finanční prostředky z druhé etapy projektu do jeho etapy první, kde byly podle všeho realizovány aktivity v rozsahu překračujícím finanční limit pro danou etapu (viz 1. a

2. verze ŽoZ č. 7), a nepodnikla v této souvislosti žádné další kroky, jimiž by v souladu s příslušnými dotačními pravidly iniciovala převedení těchto prostředků do první etapy Projektu, resp. jinak reagovala na schválenou etapizaci Projektu, představovalo podle přesvědčení soudu právě toto její opomenutí klíčový prvek v celém veřejnoprávním vztahu mezi žalobkyní a poskytovatelem dotace. Z pohledu soudu přitom není pro posouzení důvodnosti tohoto okruhu námitek rozhodné, zda byla eventuálně žalobkyně v takovém případě povinna kromě žádosti o přesun finančních prostředků/změnu finančního plánu, žádat rovněž i o jinou změnu v Projektu, např. přesun některých aktivit, veřejných zakázek).

85. Za této situace totiž nebylo nijak s podivem, pokud žalovaný 1 následně v rámci vyřizování ŽoP č. 1 v přípisu ze dne 2. 4. 2019 označeném „1. Výzva k doplnění ŽoP a ZoR za 1. etapu – formální náležitosti“ (bod 3.) žalobkyni poučil: *„Částku snižte a případně uplatněte v další etapě, dle časové a obsahové způsobilosti.“*, potažmo pokud v přípisu označeném „1. výzva k doplnění ŽoP a ZoR za 1. etapu – věcný obsah“ (bod 2.) uvedl: *„V této etapě je finanční plán maximálně ve výši 21 796 541,-Kč, nelze tedy uplatnit Vámi uvedenou částku 28 855 335,39Kč. Částku snižte (nejlépe na fa spol. Autocont) a rozdíl případně uplatněte v další etapě, dle časové a obsahové způsobilosti. Pokud nedojde ke snížení z Vaší strany s možností uplatnění rozdílu v následující ŽoP, dojde ke krácení ze strany Centra pro regionální rozvoj České republiky.“* Naposledy uvedený postup žalovaného 1 měl podle přesvědčení soudu plnou oporu v ustanovení přílohy č. 26 Obecných pravidel (kapitola finalizace zjednodušené žádosti o platbu), dle níž *„částky finančního plánu na jednotlivé etapy jsou pro příjemce závazné. Požadované částky v žádosti o platbu přesahující částky finančního plánu budou označeny jako nezpůsobilé. V případě, že příjemce požaduje změny v rozpočtu etapy/projektu (např. z důvodu posunu aktivity), musí s předstihem podat ŽoZ“* (pozn. zvýraznění doplněno). Naposledy uvedený požadavek akcentující povinnost podat včas, a to nejpozději do podání žádosti o platbu za danou etapu, odpovídající žádost o změnu jednoznačně plyne nejen z žalovanými odkazovaných ustanovení kapitoly 16 bodu A Obecných pravidel a přílohy č. 26 těchto pravidel, ale i dalších ustanovení dotačních pravidel (srov. např. ustanovení kapitoly 18.5 Obecných pravidel). Je přitom zjevné, že při vyřizování ŽoP č. 1 tedy žalovaný 1 nemohl pochybit, pokud žalobkyni s ohledem na nemožnost v daný moment úspěšně požádat o přesun finančních prostředků z druhé do první etapy Projektu (v tom již žalobkyni v daný okamžik bránila shora odkazovaná ustanovení dotačních podmínek) poučil o tom, že tyto dotační prostředky v rámci první etapy nemůže požadovat k proplacení.
86. Samotná okolnost spočívající v tom, že žalobkyně v reakci na podnět žalovaného 1 přistoupila ke změně projektu a jeho rozdělení na 2 etapy, resp. v tom, že žalovaný 1 žalobkyni za dané skutkové situace upozornil na nutnost snížení částky požadované k proplacení za první realizovanou etapu projektu, tedy nesvědčí pro závěr, že by žalovaní postupovali v rozporu se zákonem, pokud žalobkyni odmítají vyplatit jí označenou část dotačních prostředků. Mezi tímto jednáním na straně žalovaných a nevyplacením inkriminované cca šestimilionové částky chybí ve světle shora vyložených důvodů bezprostřední příčinná souvislost. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby včas (tj. ještě před podáním ŽoP č. 1) požádala o změnu Projektu, kterou by usilovala o přesun finančních prostředků mezi etapami a zvýšila tak limit daný finančním plánem pro první etapu. Pokud tak vzdor jednoznačnému znění dotačních pravidel neučinila, nemůže žalovaným podle stanoviska soudu vytýkat, že jí za situace, kdy již bylo vyloučeno takovou žádost o změnu třeba i po poučení z jejich strany účinně podat, vyzvali ke snížení částky

požadované k proplacení ve výši překračující mantinely vyplývající z finančního plánu pro danou etapu Projektu. Tímto jednáním žalovaných tudíž nebyla žalobkyně přímo zkrácena na svých právech.

87. Podstatou žalobní námitky **ad 2)** je přesvědčení žalobkyně o tom, že žalovaný 1 při kontrole ŽoP č. 2 opomněl vyzvat žalobkyni nebo se jí alespoň dotázat, zdali bude či nebude v této žádosti o platbu uplatňovat rovněž částku, o kterou ponížila ŽoP č. 1. Žalobkyně odůvodňuje tuto námitku tím, že žalovaný 1 při kontrole ŽoP č. 2 porušil čl. 18.5. Obecných pravidel (*„Jsou-li při kontrole zjištěny chyby či jiné nedostatky, je příjemce vyzván depeší k přepracování a doplnění.“*) a principy dobré správy, minimálně princip součinnosti a vstřícnosti orgánů veřejné správy. Žalovaní oponují tím, že se u žádostí o platbu kontroluje odůvodněnost požadované částky, nikoli její úplnost, neboť projekty často nakonec reálně stojí méně, než jaký je schválený strop dotace.
88. Městský soud v Praze k této námitce zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně upozornil, že z judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012 - 38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS, a v něm zmiňovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 3. 2010 ve věci C-414/08, *Sviluppo Italia Basilicata proti Komisi*).
89. Nejvyšší správní soud přitom ve své ustálené rozhodovací praxi navazující na výklad zásady legitimního očekávání provedený ve zmiňovaném rozsudku č. 2713/2012 Sb. NSS a v něm připomínané rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 3. 2008 ve věci C-383/06 až C-385/06, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další*, a ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-465/10, *Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre*, ustáleně judikuje, že příjemce dotace se může úspěšně dovolat zásady legitimního očekávání při splnění dvou podmínek: 1) příslušný orgán mu poskytl konkrétní ujištění, která u něj mohla vzbudit legitimní očekávání; 2) tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy, resp. postup podle těchto ujištění nepředstavuje „zjevné porušení platné právní úpravy“.
90. Zdejší soud přitom na skutkovém půdorysu projednávané věci nepochyboval o tom, že z postupu žalovaného 1 při rozdělení Projektu na dvě etapy a zaslání výzvy, kterou poučil žalobkyni o možnosti uplatnit částku, o níž byla první platba ponížena, v rámci následné etapy, nemohlo žalobkyni vzniknout legitimní očekávání stran toho, že žalovaní zajistí či snad dohlédnou na to, že žalobkyni bude inkriminovaná rozdílová suma v podstatě bez její aktivity proplacena, jak se snaží žalobkyně dovozovat. Žalobkyni se dostalo toliko informace o tom, že v rámci žádosti o platbu č. 1 není oprávněna předmětnou část dotačních prostředků požadovat, a souvisejícího poučení, že pokud splní další podmínky (mj. obsahová a časová souvislost), bude možno tuto částku požadovat k proplacení v rámci druhé etapy projektu.
91. Žalovaní přitom předložili soudu otisk obrazovky systému MS2014+ (č. l. 137), do něž měla vstup rovněž žalobkyně, z něhož vyplývá, že finanční plán druhé etapy k 28. 1. 2020, tedy před podáním ŽoP č. 2, činil 19 516 090 Kč. Rovněž již z obsahu ŽoZ č. 5, schválené ke dni 16. 5. 2018, vyplývá, že finanční plán první etapy činil 21 796 541 Kč a finanční plán

druhé etapy činil 19 516 090 Kč (č. l. 138 – 142). Soud má tedy za prokázané, že příslušná finanční rezerva na výdaje neproplacené v rámci první etapy byla žalobkyni v druhé etapě (pro případ podání žádosti o platbu a event. splnění dalších souvisejících podmínek, o nichž však mezi účastníky není v daném směru sporu) k dispozici a žalobkyně o ní musela vědět. Rovněž sama žalobkyně předložila soudu upravený finanční plán po schválení ŽoZ č. 5 ke dni 16. 5. 2018, z něž je tento schválený horní limit druhé etapy Projektu patrný (č. l. 12). Jde proto jen na účet nedbalosti samotné žalobkyně, že v rámci první žádosti o platbu požadovala více, než bylo pro první etapu schváleno (odhlédne-li soud nyní navíc od toho, že žalobkyně před podáním ŽoP č. 1 účinně nepožádala o odpovídající změnu finančního rámce Projektu), a v rámci druhé žádosti o platbu opomenula uplatnit výdaje, na které bylo ve finančním plánu druhé etapy dostatek prostředků.

92. Soud současně přisvědčuje žalovaným, že jejich úkolem při kontrole žádostí o platbu při správě IROP není posuzovat, zda příjemci dotací uplatnili veškeré možné výdaje financovatelné z veřejných prostředků v rámci toho kterého projektu dle schválených podmínek. Specifikace výdajů, které mají být z dotačních prostředků proplaceny, musí být primárním zájmem (a odpovědností) příjemce dotace, nikoliv jejich poskytovatele. Tento přístup podle přesvědčení soudu odpovídá jak obecné právní zásadě *vigilantibus iura*, tak principům dobré správy, nicméně je též v souladu s obecně akceptovanými formálně přísnějšími podmínkami dotačních programů. Ze zásady součinnosti a vstřícnosti orgánů veřejné moci nelze dovodit odpovědnost poskytovatelů či administrátorů dotací za maximální úplnost výdajů navržených k refundaci z dotačních prostředků, potažmo za maximální vyčerpání přislíbených dotačních prostředků (tj. naplnění finančních plánů), pokud ve skutečnosti jsou dotované projekty realizovány levněji.
93. Soud ostatně nad rámec uvedeného pro úplnost podotýká, že neshledal, že by snad opomenutí požádání o proplacení dodávek od společnosti Autocont a. s. ve výši 6 000 052,08 Kč mohlo být příslušným pracovníkům žalovaného 1 zcela zjevné. Neuniklo totiž pozornosti soudu, že v rámci ŽoP č. 2 požadovala žalobkyně proplacení dodávek od této společnosti ve výši 11 472 078,97 Kč. Nebylo proto možno *prima facie* vyloučit, že inkriminovaná zhruba šestimilionová částka je v této žádosti o platbu již zahrnuta.
94. K této žalobní námitce proto soud uzavírá, že žalovaní nikterak nepochybili, pokud žalobkyni neupozornili na to, že opomenula v rámci ŽoP č. 2 požádat o proplacení částky, kterou původně navrhovala uplatnit v rámci ŽoP č. 1, avšak po výzvě od žalovaného 1 a jeho poučení o tom, že tato částka přesahuje finanční plán první etapy a že si může rozdílná nárokovat v rámci následující etapy, o tuto částku první platbu snížila. Odpovědnost za její následné (ne)předložení k proplacení, resp. s tím související odpovědnost za včasné nepředložení odpovídajících žádostí o změnu projektu, tak byla toliko na žalobkyni.
95. I v tomto případě přitom není z pohledu soudu pro posouzení důvodnosti tohoto okruhu žalobní argumentace relevantní zvažovat, zda byla žalobkyně kromě uvedeného povinna dále před podáním ŽoP č. 2 případně požádat ještě o jinou změnu Projektu, např. přesun některých aktivit, či veřejných zakázek či jejich částí realizovaných v první etapě Projektu, neboť závěry žalovaných ob stojí již s ohledem na to, že žalobkyně o proplacení dotačních prostředků v této etapě nepožádala. Žalobkyně ostatně sama takto svou žalobní argumentaci v žádném ohledu nestaví a žádné takové žalobní námitky v žalobě ani v dalších podáních nevznáší. Rovněž CRR vytýkalo žalobkyni toliko tu skutečnost, že o proplacení předmětné částky včas nepožádala v rámci ŽoP č. 2. Soud přitom pro úplnost podotýká, že ani sám nezjistil žádnou okolnost, jež by mohla svědčit tomu, že by snad

vzdor obsahu poučení, jehož se žalobkyni dostalo v rámci administrace ŽoP č. 1, ve skutečnosti bylo vyloučeno, aby žalobkyně v druhé etapě o proplacení předmětné části dotačních prostředků úspěšně požádala, resp. že by ji v tom bránila jiná konkrétní okolnost, na kterou by ji byl případně některý ze žalovaných sám povinen upozornit.

96. Žalobkyně konečně výše pod bodem **ad 3)** zpochybňovala přístup žalovaných, podle kterého nebylo po proplacení poslední žádosti o platbu dne 15. 4. 2020, kdy byl Projekt uveden do stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*, resp. do pětiletého období udržitelnosti, možno projekt znovu „otevřít“ a dodatečně požadovanou platbu z IROP proplatit. Žalobkyně v této souvislosti sice nepoukazuje na žádné konkrétní porušení povinností žalovanými nebo naopak na pravidlo, které by žalovaným, popřípadě jí samotné znovuotevření projektu umožňovalo. Žalobkyně nicméně tvrdí, že ukončení Projektu je toliko stavem v systému obou žalovaných, který lze ze stavu PP41 *Projekt finančně ukončen* snadno vrátit do stavu, ve kterém lze částku dotace dočerpat. Toto tvrzení dokládá otiskem obrazovky jiného projektu, kde žalovaný 1 změnil stav projektu ze stavu „Žádost o podporu splnila podmínky přijatelnosti a formálních náležitostí“ do stavu „Žádost o podporu nesplnila podmínky přijatelnosti a formálních náležitostí“.
97. Žalovaní k výzvě soudu k důvodům jimi tvrzené nemožnosti navrácení stavu finančního ukončení projektu naopak uvedli s odkazem na čl. 71 nařízení EU č. 1303/2013, že uzavřením závěrečné žádosti o platbu se finálně uzavírají i nároky příjemce dotace na proplacení prostředků a projekt se přesouvá do stavu udržitelnosti, což je doba, po kterou příjemce musí zachovávat výstupy projektu. Od toho okamžik se rovněž konečné výsledky projektu vykazují navenek, zejména vůči Evropské komisi, kde slouží mj. jako podklad pro případné odebrání prostředků jednotlivým operačním programům pro neplnění stanovených podmínek. Nedůvěryhodnost předávaných dat, kterou by způsobilo svévolné přepínání stavů projektů z „dokončen“ na „v realizaci“, proto nelze dle vyjádření žalovaných připustit, neboť by mohla mít dalekosáhlé důsledky nejen pro projekt žalobkyně, ale i pro další projekty. Od jednoznačného ukotvení počátku i konce projektu se podle žalovaných odvíjí i hodnocení naplnění účelu projektu a dalších podmínek, například zda nedošlo k porušení rozpočtové kázně.
98. Překlopení projektu do fáze tzv. udržitelnosti proto podle přesvědčení žalovaných nepředstavuje pouhé přepnutí jakéhosi pomyslného tlačítka do stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*, nýbrž jde o legislativními i metodickými předpisy, které se prolínají celým procesem řízení programu IROP, detailně popsany postup, podle nějž se řídí celý program IROP finančně a jenž je jednotlivým příjemcům čerpajícím prostředky z IROP plně přístupný. Souvisí tak s monitoringem a postupy pro jednotlivé fáze projektového cyklu a dalšími činnostmi spojenými s řízením programů spolufinancovaných z Evropských strukturálních a investičních fondů. Dle žalovaných by žalobkyní požadované „přepnutí“ projektu zpět v projektovém cyklu porušilo kontinuitu a postupy celého procesu, a nebylo by tak možné zajistit efektivní řízení a čerpání dotačních programů.
99. Žalovaní rovněž zdůraznili, že stejný postup v rámci projektů je uplatňován rovným způsobem vůči všem příjemcům dotačních prostředků. Není tak možné připustit, aby příjemce v době udržitelnosti projektu uplatňoval další finanční prostředky, které si opomněl uplatnit dříve. Podle jejich názoru dotační řízení musí být formalistické, aby bylo zajištěno rozdělování finančních prostředků předvídatelným a jasným způsobem, v souladu se zásadou rovnosti uplatňovanou vůči všem příjemcům.

100. Soud po seznámení se s obsahem Obecných pravidel i Specifických pravidel nemá shora uvedené argumentaci žalovaných popisující komplexnost a provázanost cyklů jednotlivých projektů zásadně co vytknout. Rovné zacházení s příjemci dotací považuje soud za nezbytnost pro udržení nejen finanční akurátnosti, ale především důvěryhodnosti celého systému dotací. V souvisejícím právním a metodickém rámci soud neshledal žádnou zřetelnou oporu pro žalobkyni požadovaný postup žalovaných umožňující znovuotevření Projektu a dodatečné vyplacení inkriminované částky.
101. Soud však musí oponovat žalovaným, že by v samotném čl. 71 nařízení EU č. 1303/2013, upravujícím podmínky návratnosti vyplacených prostředků do Evropských strukturálních a investičních fondů během stavu udržitelnosti, byl zakomponován jakýsi imperativ, pro který by nebylo lze žalobkyni dodatečně požadované prostředky vyplatit.
102. Soud naopak přisvědčuje vyjádření žalovaných v tom ohledu, že z kap. 20 Obecných pravidel a kap. 7 Specifických pravidel (*„Doba udržitelnosti je stanovena na pět let od provedení poslední platby příjemci ze strany ŘO IROP, tzn. od data nastavení centrálního stavu „Projekt finančně ukončen ze strany ŘO“ v MS2014+. Tento stav bude nastaven po schválení závěrečné ŽoP ve 2. stupni. O zahájení doby udržitelnosti je příjemce informován CRR.“*) plyne, že po schválení závěrečné žádosti o platbu musí být projekt finančně ukončen a převeden do stavu udržitelnosti. Soud dále souhlasí s žalovanými, že z dotačních pravidel vyplývá, že nelze podat novou žádost o platbu, aniž by k ní byla navázána nová etapa, a žádost o platbu se předkládá až po ukončení příslušné etapy. Tento výklad se nabízí nejen z žalovanými odkazované přílohy č. 1 kap. 3.20 Specifických pravidel (*„Založte tolik finančních plánů, kolik má projekt etap. Ke každé etapě musí být založen jeden záznam finančního plánu. ... Žádost o platbu a zprávu o realizaci je nutné vždy předložit do 20 pracovních dnů po ukončení etapy.“*), ale též z Obecných pravidel, konkrétně kap. 18.4 rubrika *Ex-post financování*, kde se uvádí: *„Příjemce předkládá po skončení etapy ŽŽoP a doklady prokazující úhradu vynaložených výdajů. Finanční prostředky příjemce obdrží na účet po schválení ŽoP na ŘO IROP“*, nebo úvodu kap. 18.5, podle kterého *„[p]říjemce podá prostřednictvím MS2014+ nejpozději do 20 pracovních dnů od ukončení etapy ŽŽoP a všechny její požadované přílohy“*. Z kap. 18.1. Obecných pravidel se přitom podává, že *„[f]inanční plán musí příjemce navázat na jednotlivé etapy.“* Podle názoru soudu proto platí závěr, který žalovaní přiléhavě shrnuli slovy: *„Co jedna etapa, to jedna žádost o platbu“*. Možnost požádat dodatečně mimo uvedený režim o další platbu dotačních prostředků je pak podle dotačních pravidel vyhrazena toliko případům, kdy žalovaný 1 vystavuje žádost o platbu na pokyn žalovaného 2 v situacích, kdy Úřad na ochranu hospodářské soutěže či orgány Finanční správy České republiky např. odlišně posoudí snížení způsobilých výdajů. Případ žalobkyně a jí dovozované důvody pro přípustné uplatnění dodatečné žádosti o platbu se s tímto dotačními pravidly předvídaným okruhem výjimečných případů dle přesvědčení soudu zcela míjí.
103. Soud pro úplnost doplňuje, že i přes rozsáhlost dotačních pravidel dle jeho přesvědčení v daném případě nešlo o situaci, kdy by byly podmínky poskytnutí dotace stanoveny nejasně, způsobem vzbuzujícím legitimní pochybnost, resp. vadně takovým způsobem, kdy by takové nedostatky nemohly být kladeny k tíži žadateli o dotaci (žalobkyně) ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2011, čj. 2 Afs 42/2011 - 60. Městský soud v Praze nepochyboval o tom, že v posuzované věci nejde v žádném ohledu o případ, kdy by žalobci jako příjemci dotace nemohlo být přičítáno k tíži, že nemohl splnit dotační podmínky vinou špatného postupu poskytovatele dotace, jeho nečinností či nejasnou formulací dotačních podmínek (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 11. 11. 2010, čj. 1 Afs 77/2010 - 81, ze dne 29. 10. 2009, čj. 1 Afs 100/2009 - 63, ze dne 14. 7. 2017, čj. 2 Afs 208/2016 - 52, ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 Afs 90/2012 - 33, či ze dne 16. 7. 2008, čj. 9 Afs 202/2007 - 68).

104. Naopak, soud shledal, že žalovaní přdestřeli ucelený skutkový i právní rámec případu, jemuž až na dílčí okolnosti shora uvedené nemá co do žalobou napadeného jednání žalovaných co vytknout.

105. V napadeném jednání žalovaných vůči žalobkyni tudíž soud nezákonný zásah neshledal.

XI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

106. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

107. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovaným pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu

